

ook zijn ideeën over had. Bij de uitbreiding van 1884 leidde dit tot zeer ernstige meningsverschillen.⁶¹⁾

Het zou nog tot 1904 duren vooraleer de directeur van de Waterleiding baas in eigen bedrijf werd. Die verandering in de gezagsverhoudingen was te danken aan de Gezondheidscommissie. Naar aanleiding van het uitbreken van de tyfus-epidemie van 1903 was de Rotterdamse Gezondheidscommissie een intensieve zoekactie begonnen om de veroorzaker van de ziekte op te sporen. Het speurwerk bracht de commissie bij een tyfus-patiëntje in de watertoren. Het kind was al drie weken ziek en al die tijd waren besmette fecaliën en urine in de afvoer van de toren terecht gekomen. De commissie stelde vast dat het riool van de toren door middel van een scheur in directe verbinding stond met de waterservoirs en dat de infectie op die manier een ongekeerde verspreiding kreeg.⁶²⁾

Deze vaststelling veroorzaakte zoveel deining, dat directeur Vogel zich genoodzaakt zag zijn ontslag aan te bieden. De scheikundige Van 't Hoff, die verzuimd had om dagelijks monsters te nemen, trof eenzelfde lot. De discussie in de raad bracht aan het licht dat de arme Vogel eigenlijk heel weinig over zijn bedrijf te zeggen had. In feite deelde de directeur van Gemeentewerken de lakens uit; die functie werd inmiddels bekleed door G.J. de Jongh. De erkenning dat de verantwoordelijkheid voor de onzorgvuldigheid dus ook en vooral bij De Jongh moest worden gezocht, was voor Vogel waarschijnlijk niet veel meer dan een schrale troost. Om een ongewenste overheersing door Gemeentewerken in de toekomst te voorkomen, werd aan de nieuw benoemde directeur voor de drinkwaterleiding, de kapitein-ingenieur P. Huffnagel, een grotere zeggenschap over het bedrijf gegeven. Dertig jaar na de stichting van de gemeentelijke drinkwaterleiding was Huffnagel de eerste directeur die ook werkelijk baas in eigen bedrijf was.

Nieuwe Rotterdammers

Grootschalige projecten als deze werden pas na vele jaren van aarzelen en twijfelen door het gemeentebestuur aanvaard. Rose en Scholten moesten bijna dertien jaar wachten vooraleer een sterk bezuinigde versie van hun Waterproject door de gemeenteraad kon worden geloodst. Directeur van Gemeentewerken Scholten zou het niet meer mee maken, maar zestien jaar nadat hij zijn plan had ingediend, stroomde het eerste water door buizen naar de stad (1874). Het beleid van de stedelijke overheid wekt nauwelijks de